

Skandinaviens Stjerne

NR. 9

SEPTEMBER 1956

105. ÅRGANG

*Tegning af den nye kirkebygning,
der er under opførelse i Aarhus.*

SKANDINAVIENS STJERNE

· ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9

SEPTEMBER 1956

105. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og \$ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab	315
Jesus Kristus er sandhedens ånd	316
Håndkærrer. Af præsident David O. McKay	319
Forældrenes ansvar	321
Brug kærlighed	323
Tempelrejsen til Schweiz	325
Den skandinaviske sommerkonference	328
Specielt for klasseledere	330
Fra missionsmarken	332

HUSK AT MELDE FLYTNING!

Hver eneste måned får vi et antal Stjerner retur med påskriften »Flyttet, hvorhen vides ikke« eller »Ubekendt efter adressen«. For at undgå standsning i forsendelsen eller i bedste fald forsinkelse af leveringen, beder vi venligst abonnenter, som *flytter*, om *i god tid* at meddele deres nye adresse.

Abonnenter, som *emigrerer*, bedes meddele os deres adresse i Amerika, *inden* de rejser. Stjernen vil da portofrit blive sendt til den nye adresse.

Fra missionens præsidentskab.

Jeg husker en mand, som kom og sagde: »Tror du, at biskoppen bør holde mig ude fra templet og fra at blive beseglet til min familie, kun fordi jeg ryger en cigaret?«

Svaret var: »Biskoppen holder dig ikke ude fra templet, men hvis du holder mere af denne cigaret, end du gør af din familie, så holder du dig selv ude fra templet. Du kan ikke lægge skylden på biskoppen. Du må se hen til dig selv, og når din leve-måde bliver i overensstemmelse med Kirkens regler, så kan du nyde velsignelserne.«

Præsident Stephen L. Richards siger: »Jeg ville ønske, at enhver, som føler, at hans fremgang bliver forsinket, og at han ikke bliver anerkendt, således som han gerne ville, ville spørge sig selv, hvad det er i hans liv, der fremkalder denne tilstand. Jeg er sikker på, at enhver, hvis han er oprigtig over for sig selv, vil finde svaret. Der findes et råd for det, et universal-råd, som ikke svigter. Det er omvendelse, at vende sig bort fra det, som forhindrer fremgang!«

Mange gange er der nogen inden for Kirken, som bliver fornærmede, hvis en, som ikke har været så længe i Kirken, bliver forfremmet i præstedømmet eller måske får en anden stilling i Kirken, medens vedkommende selv ikke bliver forfremmet eller får stillinger.

Hvis man vil gå til bunds i det, så viser det sig, at det ikke er grensforstanderen, som holder vedkommende tilbage, men vedkommendes eget liv, der gør sig gældende. Når en mand skal være ældste, må han svare på visse spørgsmål, bl. a.:

Er du moralsk ren?

Støtter du Kirkens autoriteter?

Betaler du tiende?

Holder du Visdomsordet?

Vil du gøre dit bedste for at efterleve alle Kirkens befalinger?

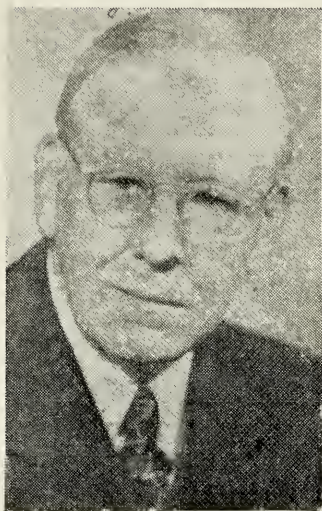
Holger P. Petersen, missionspræsident.

JESUS KRISTUS er sandhedens ånd.

Tale af apostel *George Q. Morris*

ved Generalkonferencen i Salt Lake City 6. april 1955.

Apostel George Q. Morris.

Mine kære brødre og søstre, jeg er taknemmelig for det privilegium at være sammen med Dem under denne store konference. Jeg beder inderligt, at Herren vil vejlede mig til at sige noget, der er sandt, og noget som han ville have sagt.

Det har gjort et stort indtryk på mig at høre alle henvisningerne til og vidnesbyrdene om vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Det er vor pligt og vort privilegium at forkynde ham for verden. Han er kommet til os i vore dage. Han har oprettet sin Kirke for os. Han har i Kirken lagt sin myndighed og sin magt, og han leder den gennem sin tjener på jorden, der står som hans repræsentant i verden i dag.

Det er vort privilegium og vor glæde at forkynde hans guddommelighed, og den kendsgerning, Jesu Kristi guddommelighed, er den vigtigste kendsgerning i menneskets eksistens og den grundlæggende sandhed i det menneskelige liv. Hvis vi ikke ved dette, og ikke ledes af det, ved vi ikke, hvad livet er, vi ved ikke, hvem vi er eller hvad vi er. Vi ved ikke, hvorledes vi skal leve, vi ved ikke, hvilket mål vi skal sætte os i livet, fordi det er kun gennem Jesu Kristi evangelium, at vi kender den sandhed, som bør lede os dag for dag og opretholde os gennem vort liv og gøre os til virkelig intelligente væsener.

Jesu Kristus er sandhedens ånd, lysets ånd. Og sandhed og lys har Herren defineret som værende intelligens. Hvis vi vil være virkelig intelligente, må vi lære sandheden om hans væsen og hans mission.

Kravene er således, og vor forbindelse med ham er således, at det er vor alvorligste pligt i livet at kende ham og elske ham og holde hans befalinger og derved kende og elske vor Fader i himlen og holde hans befalinger, fordi han er sendebudet fra Faderen. Han er den, der blev valgt af Faderen til at repræsentere ham på jorden, valgt af Faderen til at være verdens Forløser, valgt af Faderen til at være verdens Skaber. I hans hænder har Faderen lagt alle ting, og vi er i hans hænder. En dag vil vi stå foran ham for at blive dømt, og vi vil blive dømt efter vort forhold til ham og vor holdning over for ham,

og efter hvor vidt vi har lyttet til hans ord og holdt hans befalinger eller ikke. Vi vil alle nå den dag, hvor vi skal gøre regnskab, og det samme vil hver eneste mand og kvinde i verden.

Det synes let for nogle mennesker at vurdere Jesus Kristus og placere ham som en utvivlsom meget stor *Lærer* og *Profet*, en mand som levede et vidunderligt liv. De »vise og kloge« har en måde at gøre dette på. Jeg tror snarere, at de ydmyge og sagtmodige anerkender ham som verdens *Forløser*. Han sagde:

»Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens Herre! fordi du har skjult dette for de vise og kloge og åbenbaret det for de umyndige.« (Matt. 11:25).

Vor Herre Jesus Kristus skal ikke anklages over for verden. Menneskene bør forstå dette. Verden anklages foran vor Herre Jesus Kristus, og vi skal stå til regnskab for vor holdning over for ham og hans budskab, og vi kan ikke anerkende ham uden at anerkende hans principper og hans lærdomme. Hvis vi fornægter hans principper og hans lærdomme, fornægter vi ham. Hvis vi fornægter hans guddommelighed, fornægter vi ham:

»Hvem er løgneren, om ikke han, som nægter, at Jesus er Kristus? Han er antikristen, som fornægter Faderen og Sønnen. Enhver, som fornægter Sønnen, har heller ikke Faderen; den, som bekender Sønnen, har også Faderen.« (1. Johs. 22—23).

»Enhver, der »går videre« og ikke bliver i Kristi lære, har ikke Gud; den, der bliver i Kristi lære, har både Faderen og Sønnen.« (2. Johs. 9).

En anden ting, som verden må forstå, hvis de vil kende sandheden — og hvis de blot vil være ydmyge og sande over for Herren, vil de være glade for at forstå det — er, at de, som modtager eller fornægter de lærdomme og vidnesbyrd og formaninger, som Guds tjenere giver os, modtager eller fornægter vor Herre Jesus Kristus. Han sagde til de halvfjerds, da han sendte dem ud for at prædike evangeliet:

»Den, som hører jer, hører mig, og den, som ringeagter jer, ringeagter mig; men den, som ringeagter mig, ringeagter den, som udsendte mig.« (Luk. 10:16).

Hvor vigtigt er det ikke for verden, at de forstår disse enkle principper! Hvis det ikke var for traditionerne, fejltagelserne, synderne og menneskenes kommen til kort, ville hele verden anerkende Jesus Kristus. Der er intet andet, end hvad et sandt hjerte og et retskaffent sind ville glæde sig ved. Han er fuldkommen. Han er kærlighed. Han er retskaffenhed. Han er sandhed, alle tings fuldkommengørelse, og vier sin store magt og hele sit væsen til at elske og frelse menneskenes børn.

Hvorfor skulle vi ikke anerkende ham af hele vort hjerte? Kun fordi vi kommer til kort! Det er ikke på grund af vor store viden og intelligens, at vi fornægter Jesus Kristus. Det er fordi vi mangler stor viden og intelligens og ydmyghed og sagtmodighed, at han bli-

ver fornægtet. Hvis vi vil være trofaste og ydmyge, således som brødrene har sagt under denne konference, og holde hans befalinger, vil vi forstå hans guddommelighed, og det vil være vor frelse og vor ophøjelse.

Læs det 93. afsnit i Lære og Pagter angående lydighed. Det er ved at holde Guds befalinger, at vi vil opnå lys og sandhed, indtil vi er fyldt med lys og sandhed og kender alle ting og bliver vor Fader i himlen lig. Det, der forhindrer det, er, som åbenbaringen siger, at Satan tager lyset og sandheden fra os gennem ulydighed.

»Men den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed og fædrenes traditioner.« (L. & P. 93:39).

»Dersom I ikke holder mine befalinger, bliver Faderens kærlighed ikke hos jer, og derfor skal I komme til at vandre i mørke.« (L. & P. 95:12).

Alt, hvad vi ønsker at opnå eller burde opnå, som er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt, og som vil blive til vor frelse og ophøjelse i Guds rige, vil kunne opnås ved princippet lydighed mod vor Herre Jesus Kristus.

Jeg bærer mit ydmyge vidnesbyrd, at han er Kristus, den levende Guds Søn, at dette er hans Kirke og rige, og at det spredes ud over jorden og vil vedblive at spredes. Under denne konference er der blevet forkyndt en ny æra, hvor Kirken på en verdensomspændende basis vil blive besøgt regelmæssigt og overvåget regelmæssigt, og vi har set planer blive sat i gang, som, når de er færdige, vil give os en række templer, som vil omringe jorden — Guds riges forposter.

Jeg bærer vidnesbyrd, at denne spredning vil fortsætte, indtil den dækker jorden, og Guds vilje vil ske. Giv os magt, det beder jeg, o, Fader, at vi må være sande og trofaste lige til enden, i Jesu Kristi navn. Amen.

Apostel George Q. Morris, af De Tolv Apostles Råd.

Håndkærre.

I år er det hundredåret for det eksperiment i Kirkens emigration, som håndkærrer-pionererne udførte. Vor Kirkes historie beretter, at ti sådanne grupper, med et samlet antal af omtrent tre tusind sjæle, foretog turen tværs over sletter og bjerge mellem 1856 og 1860. To af disse grupper startede deres rejse for sent på året og blev overfaldet af de tidlige snestorme.

Når der berettes om pionerernes vanskeligheder, får manden ofte anerkendelse for det meste af det, de har måttet gennemgå, og han bliver rost for sine gode resultater, selv om han i virkeligheden skylder den rolige, lille kvinde, som drev ham frem på trods af ulykker og katastrofer, sit held, hun, som skjulte sine egne sorger og sin frygt dybt i sit bryst, og opmuntrede ham ved at sige: »Vind, du kan, du må, du vil.«

Sådan var mændene i håndkærrer-grupperne. De risikerede alt; de havde risikeret livet og alt, hvad de ejede, og var villige til at udholde enhver vanskelighed for deres kunskab om det gængs evangelium. Men ved deres side gik deres hustruer, som vandrede hvert skridt af vejen på den lange, hårde rejse, mødrene bærende deres spæde børn.

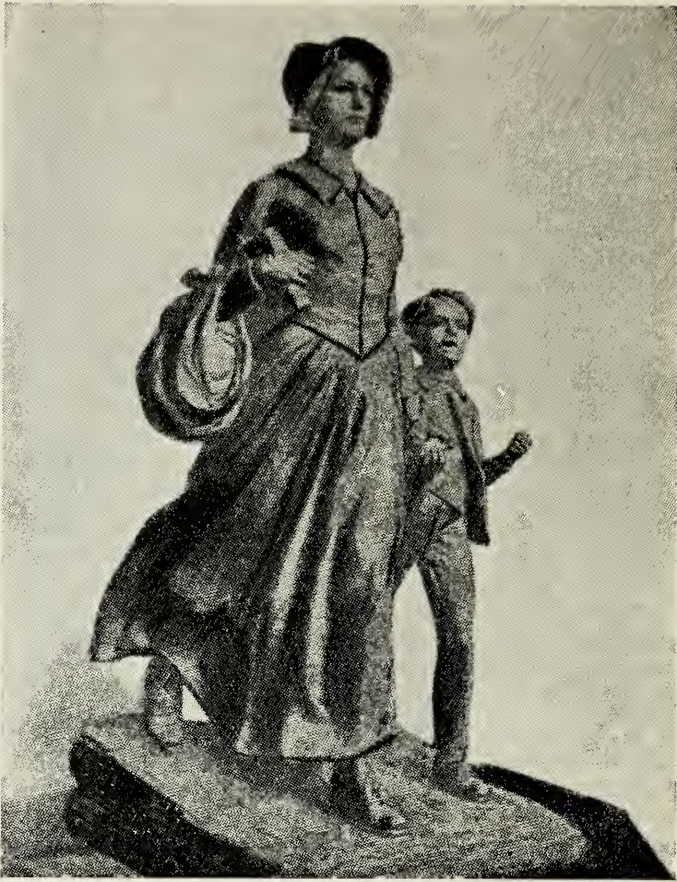
Jeg vil gerne fortælle historien om en af disse pionerkvinder. Hendes familie var medlemmer af en af de sidste grupper i 1856. De trak deres håndkærrer, ofte med mænd og kvinder spændt for ligesom trækokser. Een morgen blev tretten personer lagt i en fælles grav, før rejsen blev genoptaget. Stående ved siden af den åbne grav var enken efter en mand, som var en af de tretten. Klamrende sig til hendes kjole stod en lille dreng ved navn John og gemte ansigtet for at skjule sine tårer. Efter den korte højtidelighed fortsatte gruppen rejsen. Moderen, der nylig var blevet enke, og hendes lille søn traskede videre over sletterne.

Der er en historie, der er værdig til kunstnerens pensel; der er en historie, der kan inspirere digterens pen. De nåede deres bestemmelsessted, Saltsødalen, fordi de fik hjælp af forstående folk, der drog ud for at møde dem.

I 1922 ledsagede denne samme søn, nu med hvidt hår og med flagrende hvidt skæg, søster McKay og mig til Europa for at blive missionær! Han var over 70 år gammel. Han fortalte os denne historie om håndkærrer-kompagniet; så fortalte han os, hvordan han havde sagt farvel til sin moder, før han rejste ud på sin mission. Jeg vil bruge hans egne ord, som jeg husker dem:

»Før jeg forlod Salt Lake City for nogle få dage siden, tog jeg hen for at sige farvel til min moder. Hun sad i en rullestol. Jeg sagde: »Moder, jeg kommer for at sige farvel til dig, jeg skal ud på mission«. Da hun begyndte at rejse sig, tilbød jeg at hjælpe hende, men hun afslog hjælpen, således som enhver ældre mand eller kvinde gør.

Pionerkvinde med barn.

Hun så på mig og sagde: »Godt, min dreng, (72 år gammel!), du skal ud på mission.«

»Ja, moder. Har du noget at sige?«

»Ja, jeg har blot dette at sige til dig: Du skal altid ære præstedømmet«.

Hendes tro gav udbytte ved det, hun havde ydet gennem hele det lange liv, der var blevet givet hende. Hendes søn kendte også værdien af denne tro.

Hvad var formålet for sådanne pionermænd og -kvinder? Hvad var deres motiv? Som en kendt ikke-sidste dages hellig pædagog engang udtalte: »Ikke for alt Californiens Guld, men for at de kunne dyrke Gud efter deres samvittigheds bud.« *Det* var deres motiv — at op-

bygge Kirken og holde de principper, der var åbenbaret og gengivet til menneskeheden, i ære.

Hvilken arv har vi i Kirken ikke fået af pionererne fra 1847, af disse håndkærrepionerer omkring et tiår senere, og af de andre pionerer, som vi ligeledes hædrer i år! Og hvilket ansvar har vi ikke ved at skulle videregive denne arv med uformindsket glans!

Præsident *David O. McKay*.

FORÆLDRENES

Ansvar

Lige fra begyndelsen af vor historie som en Kirke har vore store ledere altid lært os vigtigheden af et godt familieliv.

Samtidig har de indskærpet, at forældrene skal undervise deres børn i evangeliet, så Zions ungdom kan vokse op og blive kristelige medlemmer af Kirken og lovlydige borgere i landet.

Det er virkelig forfriskende at høre stadige udtalelser i den samme retning fra så fremtrædende mænd som J. Edgar Hoover, formand for Staternes Undersøgelses-bureau.

Fornyliq har han udarbejdet en artikel, der stiller værdien af religion op som modgift mod den voksende bølge af forbrydelser. Blandt andet taler han om forældrenes store ansvar, og i denne forbindelse siger han:

»Forældre har et dobbelt ansvar. De må i hjemmet skabe en atmosfære af kristent liv og tiltro til en guddommelig styrelse. Dette kan udmærket gøres ved at genoplive familielæsning og bøn.

En anden del af deres pligt er at sørge for, at bornene får lejlighed til at modtage den rette undervisning i søndagsskolen. Lige så nødvendig undervisning i hjemmet er, er det i virkeligheden sjældent, at forældre kan tilbyde en fyldestgørende erstatning i retning af et barns religiøse opdragelse i stedet for søndagsskolens planmæssige instruktioner. Hjemmeundervisning og søndagsskoleundervisning er to halvdele af et ideelt hele. Den ene er ufuldstændig uden den anden.

Ofte mangler naturligvis den hjemlige faktor på grund af et odelagt hjem. Så er søndagsskolens arbejde vanskeligere — og uendelig vigtigere. Det må så meget som muligt erstatte savnet af forældrenes vejledning. Men hvor den hjemlige faktor ikke er noget problem, er der ingen undskyldning for søndagsskoleundervisningen. I de fleste tilfælde er den let tilgængelig.

For få måneder siden blev en 17-årig ung mand arresteret i Californien for røveri og mord. Det er næsten overflødigt at fortælle, at denne 17-årige gangsterleder — denne yngling med sit liv ødelagt på tærskelen — havde manglet forældres vejledning. Drengen havde aldrig kendt en fader, og hans moder var blevet kronisk alkoholist.

Det er et billede, som fremvises atter og atter, men et billede, som

aldrig bliver mere behageligt. Det fremhæver og understreger to store fejl i vor nationale eksistens — to fejl, som, hvis de ikke bliver rettet, vil føre til, at vi styrter ned i nationalt forfald.

For det første, at hjemmene alt for ofte svigter som det moralske ansvars vugge.

For det andet, at vi i vor nationale tænkning ikke fornægter som afskyelige de materialistiske standarder, som er opstået, fordi vi har taget afstand fra de kristne idealer.

De to fejl er nært forbundet, da det nationale billede i det væsentlige er et resultat og en genspejling af hjemmet.

De materialistiske standarder, som repræsenterer vor anden store fejl, kommer af en fornægtelse af, eller, i de fleste tilfælde, af en mangel på anerkendelse af fundamentale religiøse principper.

En virkningsfuld indpodning i ungdommen af de principper, der er hovedindholdet i søndagsskoleundervisningen, ville utvivlsomt få nye generationer til at vokse op, som helligede sig »den gyldne regel«
hellere end guldkalven.

Fantasi? Måske. Men enhver etisk betydningsfuld forandring i et folks vaner og moralbegreber gennem århundrederne er udsprunget af en eller anden magtfuld kraft, som i det mindste har krævet nogle få ærlige sjæle.

Kristendommen selv er det strålende eksempel.

Naturligvis kan vi ikke vente en positiv, omfattende forandring i en nations moralfilosofi fra den ene dag eller selv fra den ene gene-

ration til den anden, men udviklingen må påbegyndes, hvis forandringen skal komme — og der er i sandhed en øjeblikkelig trang til orientering om en filosofi om moral og uegennytte og enkel tro.

Ingen forældre kan sikkert være blinde for den krybende lammelse af verdslighed og materialisme, som vedbliver at inficere verdens moral.

Ethvert forældrepar, der er værdigt til dette navn, vil sikkert anerkende den vigtige rolle, som søndagsskoleundervisningen spiller ved udviklingen af de kristne idealer og den faste moralske stabilitet hos de børn, hvis moralske karakter og livsfilosofi er deres forældres vigtigste ansvar.

Med ethvert barn, der oplæres til at anerkende kristen etik som sin vejleder i det daglige liv, vil verdslig materialisme som nationalfilosofi få tildelt et lammende slag.

Kristi banner kan lede vejen til vor store nations moralske og åndelige genfødelse.«

Fra *Deseret News*.

Beug kærlighed

De af os, der er gamle nok, har endnu tydeligt i erindringen den anden verdenskrigs begivenheder, og ingen af os ønsker dem gentaget. Vi ved også, at de, der bekender sig til tolerance og næstekærlighedens principper, ikke altid har det så let. Gode mennesker søger gennem store og sindrigt opbyggede organisationer at lindre en lidende verdens kår og hindre nye rædsler, men mange af disse mennesker tænker kun på at beskytte legemet, hvorimod man sætter det åndelige i baggrunden — ikke ud fra dårlige motiver, men simpelthen fordi man ikke kender noget til den kraft, der er at hente fra evangeliet.

Ved at bekende sig til dette ville man opbygge sin ånd og udvikle sin kærlighed til næsten, og så kunne mange af de store og kostbare apparater måske undgås. Ved at bekende sig til Jesu Kristi lære ville man få et helt nyt syn på tilværelsens problemer, men til dette har man ikke tid, og verden traver i det store og hele videre i de gamle og udtrådte fodspor, tiltrods for de mange advarsler, der allerede har lydt til menneskeheden.

Jesu lære er ikke svær at forstå, idet den er forklaret til jævne mennesker. Selvom han ikke til sin rådighed havde moderne hjælpemidler, som vi kender dem, forstås de dog af dem, der har vilje til at lære dem at kende, idet han talte i letforståelige lignelser.

Vi husker fra lignelsen om surdejgen, at farisæerne var parate til her, som altid, at finde fejl hos Jesus, idet de så en chance til at få ham for retten.

En lovkyndig spurgte ved en anden lejlighed (Lukas 10:25), »— Mester, hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt liv?« Han ønskede herved at kunne få Jesus til at komme til kort, men det lykkedes

ikke, idet han ikke spurgte for at få en reel viden, men kun ønskede at fange Jesus i ord. På den anden side må vi være den lovkyndige taknemlig for spørgsmålet, idet det gav Jesus lejlighed til at fortælle en af de smukkeste lignelser i Bibelen, nemlig lignelsen om den barmhjertige samaritan.

Den mand, der er tale om, er sikkert en mindreværdig, der godt kunne ligge og forbløde. Der var mange præster i Jeriko, og een af disse kom forbi, men hjalp ikke, med en undskyldning om, at det kun var en hedning eller en halvblods. Havde det været en nabo eller medlem af hans menighed ville det måske nok have været noget andet, men han dulmede sin samvittighed med det førnævnte påskud, idet han også tilføjede, at han skulle »skynde« sig med sine religiøse pligter.

En levit kom også forbi, men også han gik forbi uden at hjælpe med de samme motiver som for præstens vedkommende. Disse to — præsten og leviten — havde så travlt med deres »religiøse pligter«, at de ikke havde tid til at tænke på, hvem deres næste var.

Men samaritanen, denne ikke særligt agtede, havde tid til at hjælpe, idet han bragte den sårede til herberget og tilbød herbergsværten at ville betale for yderligere hjælp.

Der opstod nu en prekær situation for den lovkyndige, idet Jesus spurgte ham om hvem af disse tre, der så ud til at være hans næste. Svaret finder vi i vers 37, hvor Jesus giver svaret ved at sige: »— den, der øvede retfærdighed mod ham«. »Gak du hen og gør ligeså«, tilføjede Jesus yderligere.

Meningen med spørgsmålet var ellers tydelig nok, idet det var meningen, at begrebet »næste« skulle begrænses.

Hvad vi lærer af denne lignelse er, at der ikke er nogen grænse for næstekærlighed, men næstekærlighed kræver en personlig indsats. Det ville jo f. eks. ved sygdom o. l. kunne være behageligt at sende en buket gennem blomsterhandleren, hvilket også er en god foranstaltning, men den syge vil sikkert være lige så glad for et personligt besøg samtidig, og blomsterne ville måske dufte endnu mere.

Vi må aldrig have så travlt, at vi ikke kan hjælpe vor næste, og hjælpe med en personlig indsats: et smil, et håndtryk. Dette er ting, som også er af stor værdi. Vi har det privilegium at opbygge det gode liv, og vi har samtidig ansvaret for at opbygge det efter det mønster, Jesus Kristus har givet os. Et felt af dette mønster er næstekærligheden.

Denne lignelse rummer samtidig i en nøddeskal alle de ingredienser, næstekærligheden omfatter: Medynk, hjælp, pengehjælp o. s. v.

Lad os stræbe efter at lære kærlighedens og tilgivelsens svære kunst, og lad os i gode som svære dage bede Gud hjælpe os til at holde fast ved vor tro og vort vidnesbyrd, så det må kendes for verden, at vi — ene af alle — har sandheden.

Knud Rasmussen, Salt Lake City, tidligere Silkeborg.

TEMPELREJSEN TIL SCHWEIZ

18.—22. JULI 1956

Tirsdag den 17. juli var en travl dag for mange søskende, idet de fleste var beskæftiget med at ordne de sidste ting, inden den lange rejse til Schweiz kunne begynde.

Den havde vi i lang tid set hen til med glæde og forventning, og da vi tidligt om morgenen den 18. juli var på vej til banegården, syntes det os næsten ufatteligt, at vi virkelig stod lige på tærskelen til at få et af vore brændende ønsker, nemlig det at rejse til Guds tempel, opfyldt.

I Kolding mødtes vi med medlemmer fra det øvrige Jylland og Fyn, og her tog søster Kaiser os under sine beskyttende vinger, og det varede hele turen ud. Str. Kaiser var virkelig utrættelig i sin omsorg for os. I Lüneburg stødte vi så til resten af selskabet, og hele rejsen ned gennem Tyskland gik fint, men det gjorde os ondt at se de store oversvømmede områder og alt det ødelagte korn.

I Lüneburg skiftede vi til sovevogn, som de fleste af os havde bestilt, og hvor var det dejligt at krybe til køjs og rigtig få de trætte lemmer strakt ud og hvilet. Da vi nåede Basel, blev vi purret ud, men det var vi heller ikke kede af, for nu var vi nået til Schweiz. Solen var ved at bryde frem og alt var så vidunderligt stille og rent. De træklædte bjerge tog sig pragtfuldt ud i den gryende morgen, og overalt faldt vi i beundring over de små bjerghytter med deres skodder og blomsterkasser fulde af strålende røde pelargonier.

Endelig nåede vi Zollikofen, den lille by nogle få kilometer uden for Bern, hvor templet er beliggende, og det var med mange forskellige følelser, vi så det første gang. Glæde, ydmyghed og beundring fyldte vore hjerter og med rette. For det er virkelig et smukt bygningsværk, så rent og klart i linierne, akkurat som De kender det fra billederne.

Her fik vi vore forskellige logier anvist, og de schweiziske missionærer præsenterede os for de mennesker, som skulle være vore værtsfolk i de næste par dage. Jeg tror, vi alle var tilfredse med den ordning, for det var jo både billigere og også meget mere interessant at være indkvarteret privat. Så kunne vi samtidig få et indblik i, hvordan schweizerne bor og lever. Overalt blev vi modtaget med den største venlighed, og vi følte os godt tilpas med det samme.

Kl. 13 skulle vi være i templet, og det var med en egen stilhed og dyb ærbødighed, vi trådte ind i Guds hus. Alt var så stille og fredfyldt, og vi glemte helt, at der eksisterede en verden udenfor. Her var så smukt. Bløde tæpper overalt, og farver og inventar var så fint afstemt, at det var et helt kunstværk.

Den første gennemgang varede til ca. kl. 21, og ingen af os kunne forstå, hvor tiden var blevet af. Vi havde lejlighed til at gå igennem ialt 4 gange. Første gang var det jo for vore egne beseglinger og begavelser, men de andre gange var det stedfortrædende arbejde, og

det var lige så dejligt. Vi var alle så glade for, at vi havde lejlighed til at gå igennem templet flere gange, thi hver gang blev alt mere klart for os.

Om lørdagen var der arrangeret en udflugt med postbusser, og det glædede vi os alle til. Turen gik til bjerget Niesen. Det var en meget vellykket tur helt igennem. Lige idet vi kravlede op i busserne, brød solen frem bag skyerne, den sol som ellers helt havde svigtet os, idet det næsten uafbrudt havde regnet i de dage, vi var dernede.

*Uden for Bern grens kirkebygning ved afrejsen fra Schweiz.
I baggrunden templet.*

Turen ud til bjerget var meget smuk, og vi nød den i fulde drag. Bjergene, blomsterne, floden Aare og de små idylliske schweizerhytter virkede næsten som et eventyrland at køre igennem. Da vi kom til bjerget Niesen, skulle vi op med Schweiz's stejleste bjergbane, og det var lidt beklemmt, vi steg ind i vognene, men turen til bjergets top forløb fint, selv om vi nok kunne få lidt sugen i maven, når vi kiggede ned i den større og større afgrund under os.

Oppe fra bjergets top var der en fin udsigt (som måske nok kunne have været bedre, hvis vejret havde været mere klart), men vi nød det, vi kunne se: Bjergene rundt om, hvoraf vi kunne huske Jungfrau fra geografitimerne i skolen, Interlaken og Thunsoen, som oppe fra denne højde kun lignede større vandpytter. Børnene var særlig begejstrede for den evige sne, som lå heroppe, og de morede sig en tid med at kaste med snebolde.

Der var koldt deroppe, hvad jo ikke var så mærkeligt, idet vi var i en højde af ca. 2300 m. Det varede derfor ikke længe, før vi var blå

»Oppe på bjerget.....«.

om næserne, og så gik turen ned igen og videre til den lille by Spies, hvor vi godt sultne nød et måltid mad bestående af kakao og franskbrød med schweizerost. Solen var nu ved at gå ned, og vi måtte tilbage igen til Bern, hvorfra vi skulle afrejse ved 22-tiden.

Et stykke uden for Bern kunne vi lige se et glimt af det oplyste tempel, og vore tanker vandrede tilbage til alt det, vi oplevede derinde. Vi var klar over, at vi ikke var de samme nu, som da vi rejste derned, idet alt det vidunderlige, vi havde oplevet, og alle de velsignelser, vi havde fået, gav os et endnu større ansvar, både overfor vor himmelske Fader, overfor vor næste og sidst men ikke mindst overfor os selv. Vi vidste, at fra nu af måtte alt kredse om dette ene, efter bedste evne at efterleve evangeliet 100 %, for jo større kundskab, des større ansvar.

På hjemrejsen blev vi stærkt forsinket, så meget, at vi ikke fik forbindelse med Hamburg-toget. Vi fra Jylland og Fyn måtte så gøre den store omvej over Grossenbrode, Gedser, København, hvor vi havde et par timers ophold, inden vi kunne komme videre til vore hjembyer. Det blev imidlertid taget med godt humør, og jeg må sige, at alle vi unge beundrede de ældre grænseløst for alt, hvad de havde oplevet de sidste dage, det tempo, det hele var foregået i, og som de havde fulgt med i uden at kny, det var virkelig noget af en præstation. For broder og søster Olsen fra Esbjerg var turen særlig begivenhedsrig, idet de både fejrede broder Olsens 72 års fødselsdag og deres 45-års bryllupsdag under turen, så der blev sunget både »Happy birthday« og »Det er så yndigt.....«.

Det var virkelig en dejlig tur, som vi aldrig vil glemme, og jeg tror trygt, jeg på samtlige deltageres vegne kan give søster Mary Kaiser, som jo var vor rejseleder, en hjertelig tak for al hendes hjælpsomhed og venlighed mod os under hele turen.

I. H., Esbjerg.

DEN *skandinaviske* SOMMERKONFERENCE

28. og 29. juli.

Den årlige skandinaviske sommerkonference afholdtes denne gang i Salt Lake City, hvor den sidst blev afholdt i 1950, da vi fejrede hundredeårsdagen for evangeliets forkyndelse i Skandinavien.

Skandinaverne i Utah sender hilsen til vore søskende og venner i Danmark og de andre skandinaviske lande. Konferencen begyndte med en vellykket udflugt til Hyrum Jensen Home i Salt Lake City. Omkring denne statelige bygning findes en stor park, som gang på gang er blevet stillet til rådighed for danske og skandinaviske festarrangementer. Ældre søskende kender måske Hyrum Jensen, der virkede som missionær i Den danske Mission i begyndelsen af århundredet. Han førte bl. a. opsyn med opførelsen af kirkebygningen i Aalborg i 1907. Broder Jensen døde for nogle år siden, men hans enke lever stadig og taler dansk, selv om hun aldrig har været i Danmark. En dattersøn af Hyrum Jensen, H. Mervyn James, var for nogle år siden missionær i Danmark, hvor han bl. a. virkede i Odense.

Ude i de smukke omgivelser var der samlet mange hundrede skandinaviske søskende, som benyttede lejligheden til at spise deres medbragte mad i det frie. Senere på aftenen var der underholdning ved »Scandia Male Chorus«, et mandskor, som udfører et fortræffeligt arbejde på sangens område, med ældste Hulbert Keddington som sin meget dygtige dirigent.

Konferencen fortsattes søndag den 29. juli med to møder i Assembly Hall på Tempelpladsen. Konferencens møder var under ledelse af ældste Holger M. Larsen, som mange søskende endnu erindrer som præsident for Den danske Mission i årene 1929—1934.

Formanden for Kirkens fremmedsprogskomité, ældste LeGrande Richards af De tolv's Råd, kastede glans over sammenkomsten ved sin nærværelse ved formiddagsmødet. Et stort blandet kor under ledelse af ældste William Ø. Pedersen sang ved begge møder og ydede udmærket fyldest. Af danske talere ved formiddagsmødet må nævnes søster Mary G. Sorensen, som for nogle få måneder siden sammen med sin mand, præsident Junius M. Sorensen, vendte tilbage fra deres mission i Danmark. Den anden danske taler var biskop Chris A. Petersen, som vil være mange søskende bekendt fra sin missionsvirksomhed i Danmark lige efter krigen. Han og hans hustru var forøvrigt de første missionærer fra Zion efter sidste verdenskrig og ankom til Danmark den 22. maj 1946. Den tredje danske taler var ældste Aage Boeslund, præsident for Den skandinaviske Organisation i Ogden. Broder Boeslund vil være kendt af mange danske fra sin missionsvirksomhed i Den danske Mission efter krigen.

Thomas Clarke, medlem af fremmedsprogskomiteén, talte på engelsk til forsamlingen med ældste Orson B. West som tolk.

Efter at koret havde sunget »En stakkels sorgbetyngt mand« med Henry Lojborg og Elizabeth Fristrup som solister, talte ældste LeGrande Richards til forsamlingen. Han talte på engelsk med ældste Carl-Erik Johansson som tolk. Apostlen formanede de tilstedeværende til trofasthed og fastslog, at udvikling af vore gaver og talenter er en vigtig del af evangeliet. Han omtalte endvidere tempelarbejdets store betydning. Da broder Richards er en usædvanlig dygtig taler med et særligt greb på at fange sine tilhøreres interesse, var det intet under, at hans tale gjorde et dybt indtryk på alle. Han sluttede sin tale med at bære et kraftigt og vidunderligt vidnesbyrd om evangeliets sandhed.

Konferencens sidste møde blev afholdt klokken 14,30, hvor igen repræsentanter fra de tre skandinaviske lande talte. Eftermiddagens første taler var Gideon N. Hulterstrøm, der om kort tid rejser til Sverige for at udføre en mission der. Det er ældste Hulterstrøms syvende mission. Han har to gange præsideret over Den svenske Mission. Syv missioner! Det er vist lidt af en rekord. Den næste taler var Axel J. Andresen, tidligere præsident for Den norske Mission.

Af danske talere var den første præsident Junius M. Sorensen, der opfordrede søskende til at stå trofaste i Kirken. Han bragte også hilsener fra søskende og venner i Danmark.

Ældsterne Peter Olsen og Einar Corelli spillede »Judex« af Gounod. Som sædvanlig gjorde de det udmærket.

Forhenværende præsident over Den danske Mission, ældste Edward H. Sørensen, var en af talerne ved dette møde. Præsident Sørensen præsiderede over missionen i 1949—52, så de fleste søskende og venner i Danmark kender endnu ham og hans hustru.

En ganske betagende solo blev sunget af Roy Samuelson fra Provo, Utah. Med sin kraftige røst og skønne foredrag gik »Når fjordene blåner« lige ind i hjerterne på folk.

Dagens sidste taler var ældste Orson B. West, som repræsenterede Danmark, hvorefter formanden for disse skandinaviske sommerkonferencer, ældste Holger M. Larsen, sluttede mødet med en tak til alle, som havde været til stede, eller som havde taget del på programmet.

Koret sang endnu to sange: »Fredens Prins« og »Skal vi svigte vore pagter«, hvorefter konferencen afsluttedes med bøn af Enok Andersen, præsident for Den skandinaviske Organisation i Provo.

Alle deltagerne sender hilsener hjem til vore kære søskende og venner i Den danske Mission med håbet om Guds velsignelse over præsident og søster Holger P. Petersen, missionærer, søskende og venner. Vore tanker går ofte til Danmark og til de herlige minder, vi har fra dette dejlige land.

Orson B. West.

Distriktskonferencerne

i efteråret 1956 vil blive afholdt som følger:

Aalborg	29. og 30. september.
Odense	6. og 7. oktober.
Esbjerg	13. og 14. oktober.
Aarhus	20. og 21. oktober.
København	27. og 28. oktober.

Søndagsskolen

Nadververs for september og oktober:

Jesus sagde: »Lad således eders lys skinne for menneskene, at de må se eders gode gerninger og ære eders Fader, som er i himlene«. (Matt. 5:16).

Specielt for KLASSELEDERE

Hvorledes bør klasseledere forberede undervisningen?

(Under et instruktionsmøde i Bergen d. 27. juni 1956 gav Ældste Adam S. Bennion en orientering om klasseundervisning. Vi gengiver her et uddrag af den, taget fra »Lys over Norge«).

At være klasseleder er en vigtig opgave. At være en *god* klasseleder er overmåde betydningsfuldt indenfor »mormonismen«. Kirken er blevet kaldt en belærende og undervisende Kirke. Belæring og undervisning er de fornemste poster på dens program.

En dygtig klasseleder sørger for at lære sine elever at kende. Han må altid spørge sig selv: Hvad foregår der nu i mine tilhøreres sind? Hvorledes skal jeg lægge stoffet til rette for dem? Hvad er det, som optager dem mest? Hvad er særegent for hver enkelt af dem? Hvorledes kan jeg bedst dække deres interesser og behov?

Sådanne spørgsmål vil føre os ind i det vigtigste af alt: FORBEREDELSEN.

Udsæt ikke til det sidste minut den nødvendige forberedelse. Det er på den din succes som lærer beror. Begynd i tide, helst flere uger i forvejen. Prøv at tænke personligt og selvstændigt over dit emne. Prøv at finde ud af hvilke spørgsmål og problemer dit emne stiller dig selv og din klasse overfor. Tal ikke *som* en bog og tal ikke *efter* en bog. Lad dig ikke nøje med at læse op af en eller anden trykt lektieoversigt eller disposition.

Hvad mere bør man gøre under sin forberedelse? Studer og vurder følgende fire punkter (!):

Punkt 1. Skaf dig overvældende materiale om dit emne.

Gå til kilderne og skaf dig kundskab. Vær orienteret om det, du skal undervise om. Erhverv dig en masse kundskab, ikke for at kunne

vælte det ud over klassen på eengang, men for at du selv skal kunne have overblik over og indsigt i det emne, du underviser i.

Punkt 2. Lav en disposition og »organiser«, hvad du vil sige.

Hold dig til denne disposition. Læg indholdet af den frem *punktvis*. Gå ikke udenfor emnet. Lad dispositionen omfatte det vigtigste i dit emne. Lad den være præget af din kundskab. Lad den også være udtryk for, at du selv har gennemtænkt dit emne.

Punkt 3. Få klassen til at stille produktive spørgsmål.

Hvad er et produktivt spørgsmål? Det er et, som udtrykker klassens behov for kundskab, som viser, hvor »skoen trykker«, som rammer lige i centrum af lektien. Lad de svar, du giver, dække spørgsmålet *helt*. Lad dem genspejle den kundskab, du har skaffet dig.

Punkt 4. Brug gode eksempler, illustrationer og forklaringer.

Fremlæg dit emne, så tilhørerne forstår det. Tal ikke, så det »går over hovedet« på folk. Brug eksempler og illustrationer, som alle forstår. Brug eksempler, som gør stoffet interessant. Fremstil de vanskelige ting i let tilgængelige og anskuelige billeder. Vær frem for alt *forståelig*.

Når du har gennemført disse fire punkter, giv så en kort oversigt over det resultat, I er kommet til. Lad denne oversigt give *den nye kundskab* på baggrund af, hvad klassen allerede vidste.

HVIS DU GØR DETTE, ER DU SIKKER PÅ SUKCES.

PERSONLIGE NYHEDER FRA NÆR OG FJERN

AALBORG: Den 2. september fylder søster Christine Thomsen 75 år. Hjertelig til lykke!

Den 18. september fylder søster Anna Margrethe Giessing 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 20. september fylder broder Johan Bolander, Kvissel, 85 år. Hjertelig til lykke!

HJØRRING: Den 4. september fylder søster Johanne Marie Nielsen 70 år. Hjertelig til lykke!

Den 24. september fylder søster Tekla Simonsen 60 år. Hjertelig til lykke!

KØBENHAVN: Den 6. september fylder søster Laura Petrine Andersen, Eriksgade 3, 70 år. Hjertelig til lykke!

Den 6. september fylder broder Niels Marius Børgesen, Helsingør, 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 16. september fylder søster Rosa Madsen, Stationsvej 32 A, Herlev, 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 20. september fylder søster Caroline Bregentoft, Trøjborggade 8, 80 år. Hjertelig til lykke!

HERNING: Den 12. september fylder søster Louise Oline Hansine Jensen 65 år. Hjertelig til lykke!

ESBJERG: Den 20. september fylder søster Christiane Sophia Klausen 70 år. Hjertelig til lykke!

AARHUS: Den 1. oktober fylder søster Mathilde Nielsen 80 år. Hjertelig til lykke!

Nyl fra U.S.A.: Neldon Oyler og hustru, Vilda Johnson Oyler, der begge tidligere har virket som missionærer i Danmark og nu bor i Rexburg, Idaho, har den 10. juli fået en datter, som har fået navnet Monica J. Oyler. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Nyl fra U.S.A.: Forlovelse er den 6. august deklareret mellem tidligere missionær i den danske mission, Robert L. Baldwin, Concord, California, og søster Alice Ruth Larsen, tidligere Aalborg. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, *Robert W. Breinholt*, der er løjtnant i det amerikanske luftvåben og for tiden ligger i Texas, sender de hjerteligste hilsener til alle, han kender i Danmark.

Fra missionsmarken

ODENSE: Onsdag den 1. august havde Odense G.U.F. rekreationsaften, der blev ledet af søster Bente Kristiansen, som havde lagt et meget fint program. Efter den indledende sang og bøn sang broder Edmund Nielsen en solo: »I de lyse nætter«, og søster Lilli Christoffersen læste »Flugten til Amerika«. Frk. Iris Munch spillede »Ave Maria« på violin, hvorefter tiden for en halv time blev overgivet til alle missionærerne, og de lavede alle tiders mest levende bil med alt, lige fra håndsving til benzintank, stakkels missionærer! De viste også, hvordan man skulle spise rå havregryn med hat på hovedet, ja endda også, hvordan man skulle spise flødeskum uden spisegrejer, og meget andet morsomt, ja vi morede os så godt, at det næsten ikke kan beskrives. Efter den muntre underholdning fulgte to sangsoloeer ved ældste A. Leron Johnsen: »Old Man River« og »Be My Love«. Frk. Iris Munch spillede atter en violinsolo, hvorefter forsamlingen sang »Gud, vær med dig, til vi ses igen«, og søster Dinna Lauridsen sluttede med bøn. Det var en ualmindelig god og morsom aften. Tilstede 70.

V. J.

RANDERS: Lørdag den 9. juni afholdt Randers gren og Kvindelig hjælpeforening den årlige udflugt for grenens ældre medlemmer.

Vi startede fra kirken kl. 14, og turen gik til det skønne herregårdsmuseum Gl. Estrup, hvor vi var inde at se den meget gamle og interessante herregård; derefter blev der serveret sodavand og kringler.

Så gik turen atter hjemad til kirken, hvor middagen lød på karbonader med grønrarter og gulerødder samt rabarbergød. Maden blev velsignet af broder Julian Nielsen. Derefter blev der holdt taler af grensforstanderen, ældste Enoch Henriksen, af Kvindelig hjælpeforenings præsidentinde, søster Anna Madsen, og af søster Petrine Nielsen. Efter at spisningen var til ende, blev der sunget flere af Kirkens sange, og efter den vellykkede tid, vi havde tilbragt sammen, sluttedes der med bøn ved søster Anna Madsen. Tilstede 28. A. M.

VELSIGNELSER:

RANDERS: 5. august: Martin Laursen og Helga Helene Jensen LaurSENS fem børn, Grete Martine Laursen, Aase Signe Laursen, Jonna Kathe Laursen, Karin Susanne Laursen og Lis-Lotte Laursen, velsignet af henholdsvis broder Alex Nielsen, broder Julian Nielsen, ældste J. Tex Johnson, ældste Wayne Schow og ældste Enoch Henriksen.

ESBJERG: 8. juli: Aage Therkild Hansen og Inger Elisabeth Tagmose Hansens søn, Jørgen Hansen, velsignet af sin fader.

5. august: Pierre Langemack Nielsen og Grethe Kofoed Bertelsen Niensens søn, Per Olaf Langemack Nielsen, velsignet af broder Aage Hansen.

ORDINATIONER:

AARHUS: 8. juli: Niels Hansen ordineret til lærer af broder Laurits Larsen.

Orla Folmer Rode Nielsen ordineret til lærer af ældste N. Henry Larsen.

Martin Peter Sørensen ordineret til præst af ældste N. Henry Larsen.

KØBENHAVN: 8. juli: Arnold Dususin Køster ordineret til diakon af missionspræsident Holger P. Petersen.

5. august: Johannes Rudolf Lund ordineret til diakon af ældste Grant M. Radmall.

DØDSFALD:

AALBORG: Den 15. juli døde søster Jensigne Laursen Andersen, 82 år gammel. Æret være søster Andersens minde!

HJØRRING: Den 20. maj døde søster Anna Marie Jensen Nielsen, 69 år gammel. Æret være søster Nielsens minde!

Den 27. juli døde broder Søren Nikolaj Olesen, 55 år gammel. Æret være broder Olesens minde!

KØBENHAVN: Den 31. juli døde søster Erna Elfrida Nielsen Larsen, 48 år gammel, og blev begravet fra kirken, Priorvej, den 6. august. Æret være søster Larsens minde!

EMIGRATIONER:

RANDERS: Den 14. juli emigrerede Rasmus Anton Lundgaard Jensen med hustru og to børn til Banida, Idaho.

ODENSE: Den 21. juli emigrerede Ejnar Kjolby Hansen med hustru og søn til Provo, Utah.

DÅB

RANDERS:

1. august:

Martin Laursen, døbt af ældste Enoch Henriksen, håndspålgelse af samme.

Helga Helene Jensen Laursen, døbt af ældste Enoch Henriksen, håndspålgelse af ældste Wayne Schow.

KØBENHAVN:

8. juli:

Bertha Christine Hansen, døbt

af ældste Clarence G. Jensen, håndspålgelse af ældste Juel D. Gregersen.

28. juli:

Ella Ingeborg Larsen, døbt af ældste Neil Jensen, håndspålgelse af ældste Evan Thomsen.

ESBJERG:

4. august:

Svend Aage Jørgensen, døbt af broder Bent Jensen, håndspålgelse af ældste Darrel Hintze.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes inden den 5. ds.

MISSIONÆRFORFLYTTelser:

22. juli: Milo D. Bowen fra Vejle til København.
6. august: Russell Durfey fra Odense til Aalborg.
Eldon Guymon fra Aabenraa til København.
Joyce Jensen fra Esbjerg til København.
Ralph Nielsen fra Aalborg til Frederikshavn.
Marius Christensen fra Frederikshavn til Aalborg.

MISSIONÆRANKOMSTER:

Med »Kungsholm« fra New York via Göteborg er følgende missionærer den 19. juli ankommet til den danske mission:

James Wyman Christiansen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Perry A. Petersen fra Centerfield, Utah, beskikket til at arbejde i Vejle.

Den 29. juli er missionspræsident Holger P. Petersens søn, Barr Petersen, blevet kaldet som missionær og beskikket til at arbejde i Odense.

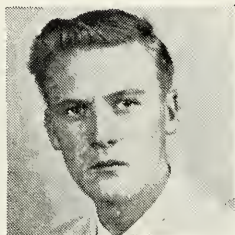
Den 2. august er missionspræsident Holger P. Petersens datter, Darlene Petersen, blevet kaldet som missionær og beskikket til at arbejde i Esbjerg.

James W. Christiansen.

Perry A. Petersen.

Barr Petersen.

Darlene Petersen.

MISSIONÆRAFLØSNINGER:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

1. august: Hans Stanley Hansen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Viborg.

5. august: Margit Christiansen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

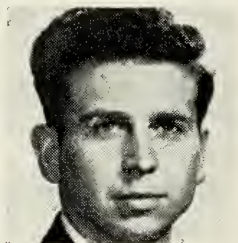
Hanne Jensen fra Aalborg, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

7. august: Wilbur Neil Jensen fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Juan S. Hansen fra Monticello, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

George Eldon Jensen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aabenraa.

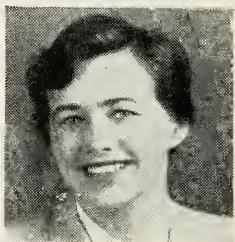
Gerald L. Hacker fra La Habra, California, efter sidst at have arbejdet i Odense.

H. Stanley Hansen.

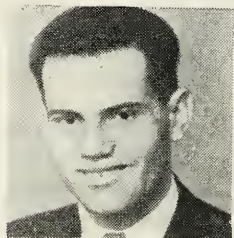
W. Neil Jensen.

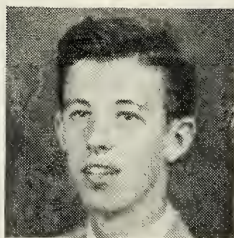
Margit Christiansen.

Hanne Jensen.

Juan S. Hansen.

Geo Eldon Jensen.

Gerald L. Hacker.